

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna a soudkyň Daniely Zemanové a Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **J. S.,** zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje,** se sídlem Škroupova 18, Plzeň, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2015, čj. DSH/13486/15, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 10. 2016, čj. 17 A 8/2016-61,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Dne 22. 7. 2015 Městský úřad Domažlice (dále jen „správní orgán I. stupně“) uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu), protože dne 12. 5. 2015 v 10:40 hod. nepoužil za jízdy v obci Chrastavice bezpečnostní pás [§ 6 odst. 1 písm. a) téhož zákona]. Uložil mu pokutu 1 500 Kč. Odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaný rozhodnutím specifikovaným v záhlaví zamítl. Žalobce se proti rozhodnutí žalovaného bránil žalobou, kterou krajský soud výše specifikovaným rozsudkem zamítl.

II. Stručné shrnutí argumentů kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[2] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu včasnou kasační stížnost. V ní vesměs rekapituluje své odvolací námitky a žalobní body. Zejména namítá, že správní orgány měly stíhat všechny dílčí útoky jeho pokračujícího skutku, nikoliv pouze jeden dílčí útok, ke kterému došlo v blízkosti stanoviště policie. Dále má za to, že správní orgány nedostatečně odůvodnily závěr o zavinění přestupku z vědomé nedbalosti. Nerespektovaly prý ani zásadu presumpce neviny. Navíc neprovedly rekonstrukci pozorovací situace policejní hlídky ani výslech svědka pana H.. Stěžovatel konečně správním orgánům vytýká rozporné označení místa přestupku.

[3] Žalovaný s kasační stížností nesouhlasí.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[4] Kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Její důvodnost posoudil NSS v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

[5] Kasační stížnost není důvodná.

[6] Stěžovatel opakuje tutéž argumentaci již poněkolikáté (v odvolání, v žalobě a v kasační stížnosti). NSS nepokládá za účelné, aby stěžovatele obšírně přesvědčoval o vadnosti jeho argumentů; místo toho bude stručně konstatovat své postoje (které se v zásadě shodují s postoji správních orgánů i krajského soudu). Přitom se NSS v souladu se svou funkcí zaměří zejména na ty kasační námitky, v nichž se stěžovatel trefuje do rozhodovacích důvodů krajského soudu.

[7] NSS se nejprve zabýval sérií námitek vznesených proti dokazování [**III.A.**; kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s.]; dále se zabýval údajnou nepřezkoumatelností odůvodnění formy zavinění přestupku [**III.B.**; § 103 odst. 1 písm. a), b) a d)]. Konečně posoudil výtky ohledně vymezení přestupku [**III.C.**; § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

III.A. *Zjištěný skutkový stav*

III.A.1. Věrohodnost policejních vypovědí a údajné porušení zásady presumpce neviny

[8] NSS předesílá, že přestupek nepřipoutání se bezpečnostním pásem nepochybně patří mezi přestupky pozorovatelné pouhým okem. V normálních situacích tento přestupek není nijak dokumentován (například fotografií či videozáznamem). Věrohodné svědectví policistů tedy zpravidla představuje dostatečný důkaz o jeho spáchání. Rozporuje-li řidič spáchání takovéhoto přestupku, je v zásadě nutné policisty vyslechnout jako svědky. Pouhý úřední záznam či oznámení o přestupku nejsou dostatečnými důkazy (srov. rozsudky NSS ze dne 2. 5. 2012, čj. 8 As 100/2011-70; a ze dne 22. 5. 2013, čj. 6 As 22/2013–27, a tam podrobně analyzovanou další judikaturu). Povinnosti provést výslechy zasahujících policistů správní orgány dostály.

[9] Protože sporný přestupek nebyl nijak zachycen, správní orgány se musely hlouběji zabývat věrohodností policistů, konzistentností jejich výpovědí a porovnat je s obranou

stěžovatele a dalšími zjištěnými skutečnostmi. NSS souhlasí se stěžovatelem, že výpovědi policistů rozhodně nelze hodnotit jako *a priori* nezpochybnitelný důkaz. Pro založení pochybnosti o pravdivosti jejich tvrzení by nicméně měly existovat konkrétní důvody. Službu konající policista se v přestupkovém řízení považuje za nestranného svědka události, který obvykle není žádným způsobem motivován, ať již negativně či pozitivně, aby jeho svědectví vedlo k určitému výsledku řízení. Pochybnosti o věrohodnosti výpovědi policistů vyvstanou zejména tehdy, má-li policista s obviněným z přestupku nějaký další osobní vztah. Objektivita výpovědi policistů je narušena i v případě, že po zastavení vozidla byla provedena přehnaně horlivá a rozsáhlá kontrola, aniž by k tomu byl rozumný důvod (srov. rozsudek ze dne 17. 6. 2011, čj. 7 As 83/2010-63).

[10] Důkaz výslechem policisty se hodnotí jako jakýkoliv jiný důkaz. Vzhledem k časovému odstupu mezi spácháním přestupku a výslechem policisty (v nynější kauze činil tento odstup více než 2 měsíce) nemohou rozpory nebo nedostatky výpovědí v okrajových aspektech případu věrohodnost výpovědi nikterak ovlivnit (srov. cit. rozsudek čj. 6 As 22/2013-27, bod 17).

[11] NSS neshledal, že by v posuzovaném případě výpovědi policistů trpěly jakýmikoliv nedostatky, které by zakládaly důvodné obavy o jejich podjatosti. Postup policistů při kontrole řidiče byl korektní, bez náznaků jakéhokoliv šikanózního jednání vůči stěžovateli. Jejich výpovědi jsou konzistentní, bez vážných rozporů. Oba policisté se především jasně shodují v tom, že stěžovatel nebyl připoután. Shodně označili místo, z něhož protiprávní jednání stěžovatele sledovali (spodní vjezd do areálu společnosti Wagner z Chrastavické, resp. poblíž firmy Stauner). Oba také vypověděli, že nepřipoutaného stěžovatele ze svého služebního vozidla sledovali přes přední, pak přes boční a nakonec přes zadní sklo jeho vozidla. Dle obou svědků pás visel volně u sloupku stěžovatelova vozidla a následně jej spolu mohli pozorovat i během jízdy za jeho vozidlem. Vozidlo stěžovatele dle obou nemělo tmavá skla. Shodně také vypověděli, že stěžovatel během jízdy nepřekročil nejvyšší povolenou rychlost. Označili i stejné místo zastavení stěžovatelova vozidla (areál STK v Chrastavicích), a také sdělili, že v momentě následné kontroly stěžovatel již měl bezpečnostní pás zapnutý. Ve výpovědích přitom byl minimální rozpor ohledně toho, z kolika metrů mohli policisté přestupkové jednání sledovat. Nstržm. H. sdělil, že to bylo cca 8 metrů, vzdálenost však neměřili. Pprap. T. měl za to, že přestupek sledovali přibližně ze vzdálenosti 10 metrů.

[12] V kasační stížnosti se stěžovatel mylně domnívá, že správní orgány porušily zásadu presumpce neviny. Jeho odkaz na již výše cit. rozsudek čj. 6 As 22/2013-27 je kusý a vytržený z kontextu odůvodnění tohoto rozsudku. NSS tehdy vskutku uvedl, že *„pokud nebude mít správní orgán k dispozici indicie svědčící o snížené věrohodnosti svědectví policistů ani verze obviněného, nezbude mu, než vynést osvobozující verdikt (byť taková krystalicky čistá situace bude v praxi nastávat zřídka). Věrohodnost obrany obviněného ovšem mohou snížit nejen důkazy provedené, ale i takové, jejichž provedení odmítl umožnit*“. V nyní posuzované kauze správní orgány jasně vysvětlily, že vedle očividného stěžovatelova zájmu na výsledku řízení oslabuje věrohodnost jím prezentované skutkové verze jeho procesní strategie. Řadu skutečností stěžovatel totiž uvedl až v průběhu odvolacího řízení, ačkoliv je mohl sdělit policistům již na místě, resp. posléze v běhu řízení před správním orgánem I. stupně

(např. tvrzení o bezpečnostním pásu uvolněném za použití spony; s. 8 rozhodnutí žalovaného).

[13] NSS přitom nijak nezpochybňuje zásadu jednoty řízení, která řízení o odpovědnosti za přestupky ovládá (§ 73 zákona o přestupcích; srov. též rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2009, čj. 1 As 96/2008-115, č. 1856/2009 Sb. NSS). Obviněný z přestupku má nesporně možnost zvolit si vlastní procesní strategii. Správní orgány mu nemohou bránit v tom, aby tvrdil nové skutečnosti, či navrhoval nové důkazy k podpoře své skutkové verze. Nemohou jej ani odmítnout provést s pouhým odkazem, že byly vzneseny pozdě. Se zvolenou procesní strategií se však pojí i odpovědnost obviněného. Pokud některá tvrzení a důkazní návrhy vznáší až v pozdějších stadiích správního řízení, ačkoliv je evidentní, že je mohl uplatnit od počátku, nelze správním orgánům vyčítat, že takový postup stěžovatele podlamuje celkovou věrohodnost jeho příběhu (srov. rozsudek ze dne 4. 12. 2013, čj. 1 As 83/2013-60, bod 37).

[14] Pokud jde o tvrzení stěžovatele, že námitky nestihl v řízení před správním orgánem prvního stupně uplatnit před vydáním rozhodnutí, NSS mu připomíná, že je jen a pouze jeho odpovědností sledovat vývoj v řízení, které ohledně jeho přestupku správní orgán vedl. Přestupek byl ostatně zjištěn dne 12. 5. 2015, výpovědi policistů proběhly dne 13. 7. 2015 za přítomnosti zmocněnce stěžovatele pana J.. Dne 22. 7. 2015 pak správní orgán I. stupně po zjištění a zhodnocení skutkového stavu vydal rozhodnutí. Stěžovatel měl tedy více než dva měsíce od spáchání přestupku k tomu, aby správnímu orgánu představil svou verzi skutkového stavu. Měl také více než týden od vypovědí policistů k tomu, aby se k podkladům rozhodnutí vyjádřil, případně navrhl jejich doplnění.

[15] Stěžovateli rovněž není zřejmé, jak může uplatněním nových tvrzení (že na něj policisté přestupek „ušili“) a tomu odpovídajících důkazů až v odvolání dojít k zdržení celého řízení. NSS k tomu uvádí, že krajský soud hovořil o nevěrohodnosti tvrzení stěžovatele, přičemž důkazní návrhy byly zjevně nadbytečné, uplatněné s cílem protahovat správní řízení. O tom v této věci s ohledem na nepochybně zjištěný skutkový stav není sporu. Ostatně i přestupkové řízení se řídí principem efektivity (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 14. 1. 2014, čj. 5 As 126/2011-68, č. 3014/2014 Sb. NSS, bod 20).

[16] Správní orgány respektovaly zásadu presumpce neviny. Řízení proběhlo dle všech procesních standardů. Tato námitka je tudíž nedůvodná.

III.A.2. Neprovedené důkazní návrhy

[17] Věrohodnost výpovědi službu konajících policistů se stěžovatel snažil zvrátit zejména návrhem na rekonstrukci jejich pozorovací situace v momentě, kdy měl sporný přestupek údajně spáchat. Dále též navrhl výslech p. H., který údajně měl zpochybnit nepodjatost policistů. Tyto návrhy však žalovaný jako nadbytečné neprovedl. Krajský soud podle stěžovatele sporný postup žalovaného bez udání dostatečných důvodů potvrdil.

[18] K tomu NSS uvádí následující.

[19] Je pravda, že se krajský soud podrobně nezabýval tím, zda a jak by eventuální rekonstrukce pozorovací situace na samotném místě přestupku prokázala limity výhledu

policistů do stěžovatelova vozidla zboku a zezadu. Tento nedostatek je však ve vztahu k odůvodnění rozhodnutí žalovaného ve spojení s rozsudkem krajského soudu jen marginální. Krajský soud totiž na podkladě nákresu umístění služebního vozidla a výpovědi policistů obecně shrnul, že policisté „*výhled do kolemjedoucího vozidla mít mohli*“ (s. 8 napadeného rozsudku).

[20] NSS vychází z předpokladu, že stěžovatel, jemuž postih za přestupek hrozí, není na rozdíl od nezainteresovaných policistů nestranný (viz např. rozsudek ze dne 24. 7. 2014, čj. 10 As 108/2014-25, bod 15, který se vyjadřuje k obdobné situaci a stejnému přestupku). Nelze souhlasit se stěžovatelem, že by rekonstrukce pozorovací situace měla valnou vypovídající hodnotu. Pokud se stěžovatel domnívá, že jedině rekonstrukce by byla objektivním podkladem pro rozhodnutí o přestupku, ve skutečnosti se domáhá použití překonané legální teorie důkazní, dle které bylo možné určitou okolnost prokazovat jen pomocí určitého důkazu [srov. k tomu např. nález Ústavního soudu ze dne 9. 1. 2014, sp. zn. III. ÚS 2253/13 (N 3/72 SbNU 41), *Marie Rohlíčková*, bod 30].

[21] Naproti tomu jak správní řízení obecně, tak řízení o odpovědnosti za přestupek ovládá zásada volného hodnocení důkazů (§ 50 odst. 4 správního řádu). Tato zásada totiž dává prostor správnímu orgánu, aby sám vyhodnotil, které důkazy jsou pro jeho závěry rozhodující a které nikoliv. Ve spojení se zásadou materiální pravdy pak dokazování musí proběhnout tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu). Jedná se o stav, kdy je zjištěn dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které nahlíženy jako celek nemohou vést k jinému závěru. Existuje-li pochybnost, tj. ne zcela nepravděpodobná možnost, že skutkový stav naplňuje všechny znaky skutkové podstaty přestupku, nemůže být učiněn závěr, že byl spáchán přestupek (k zásadě *in dubio pro reo* srov. cit. usnesení rozšířeného senátu čj. 5 As 126/2011-68, bod 18).

[22] Jak správně uvedl žalovaný a posléze i krajský soud, rekonstrukce pozorovací situace nemusí nijak svědčit o perspektivě policistů v době spáchání přestupku. Zpětná rekonstrukce by nemohla s ohledem na měnící se stav okolní vegetace nasimulovat stejné podmínky výhledu, jaké měli policisté v den, kdy sporný přestupek sledovali. Jen stěží by mohla přesně a bezpochyby imitovat přední a boční pozorovací uhel, tj. to, zda byl bezpečnostní pás schován za sloupkem stěžovatelova vozidla. Nadto stěžovatelovo tvrzení o značném znečištění zadního skla jeho vozidla z ostatních provedených důkazů nevyplývá. Ostatně při rekonstrukci by nebylo možné míru (údajného) zašpinění vůbec určit, tím méně napodobit. Tento závěr stručně, ale naprosto přesně krajský soud uvádí.

[23] Vedle konzistentních výpovědí policistů by proto rekonstrukce pozorovací situace neměla za daných okolností žádný praktický význam. Nadto je vhodné zdůraznit, že policisté pozorovali jízdu stěžovatele ze vzdálenosti cca 8 až 10 metrů při nikterak vysoké rychlosti, jelikož jejich vozidlo stálo a stěžovatel kolem nich pomalu projížděl. Dále za vozidlem stěžovatele vyjeli. Během více než kilometr dlouhé jízdy za vozidlem stěžovatele si mohli následně přes zadní sklo stěžovatelova vozidla ověřit, zda stěžovatel skutečně není připoután. V takové situaci je jen mizivá pravděpodobnost, že by se ve svém pozorování policisté mýlili.

[24] S ohledem na již uvedené NSS ve shodě s žalovaným a krajským soudem považuje důkaz rekonstrukcí pozorovací situace na místě přestupku za nadbytečný.

[25] Žalovaný nepochybil, ani pokud k návrhu stěžovatele neprovedl důkaz výpovědí pana H.. Předně je třeba uvést, že žalovaný srozumitelně vysvětlil, proč taková výpověď není potřeba. Krajský soud pak jeho závěry potvrdil. Námitka, že pan H. by byl jediným nezúčastněným svědkem, který by mohl prokázat vinu policistů, je absurdní. Nyní přezkoumávané rozhodnutí bylo vydáno v řízení o přestupku stěžovatele, nepochybně se v něm nerozhodovalo o vině policistů. Pokud stěžovatel zamýšlel zpochybnit policisty, těžko tak mohl úspěšně učinit výpovědí svědka, který údajně na více než kilometr vzdáleném stanovišti slyšel policisty, jak se domlouvají, že potřebují ještě jednu pokutu a mohou jít na oběd, resp. že ke stěžovatelově vozu Škoda Felicia sdělili, že se jedná o šunku, na které se vždy něco najde, popř. že to „pásy jistí".

III.B. *Otázka zavinění*

[26] Stěžovatel má dále za to, že mu správní orgány neprokázaly zavinění sporného přestupku z vědomé nedbalosti, a též to, že se s touto jeho námitkou krajský soud nedostatečně vypořádal.

[27] NSS uvádí, že zavinění je vnitřním (subjektivním) psychickým postojem pachatele přestupku k protiprávnímu jednání a k jeho následku (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2007, čj. 4 As 40/2007-53, č. 1529/2008 Sb. NSS). Druh zavinění pachatele se určuje za pomoci tzv. složky *vědomostní* (zda a jak pachatel ví) a složky *vůle* (zda a jak pachatel chce). Zatím co složka vědomostní musí být přítomna jak u úmyslného, tak u nedbalostního zavinění, složka vůle pachatele je vyhrazena jen pro zavinění úmyslné. Nedbalost může být vědomá nebo nevědomá a úmysl může být přímý nebo nepřímý (§ 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích).

[28] V posuzovaném případě se stěžovatel domnívá, že přestupek nespáchal z vědomé nedbalosti, ale z nedbalosti nevědomé.

[29] Pro naplnění zavinění formou nevědomé nedbalosti musí být naplněny kumulativně dva znaky. Prvním z nich je, že pachatel přestupku *nevěděl*, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem. Druhým znakem je skutečnost, že pachatel o tom vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům *vědět měl* a *mohl* [§ 4 odst. 1 písm. b) zákona o přestupcích].

[30] Stěžovatel nesplňuje již první z vyjmenovaných podmínek nevědomé nedbalosti. Stěžovatel totiž nemohl nevědět, že není za jízdy připoután, pročež porušuje § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. V tomto smyslu nutno korigovat i závěry krajského soudu, který nevědomou nedbalost zcela nevyloučil. V tomto typovém případě si však nevědomou nedbalost představit dost dobře nelze. Správní orgán I. stupně proto postupoval správně, pokud neshledal, že stěžovatel přestupek zavinil z nevědomé nedbalosti. Tento svůj závěr stručně, avšak výstižně podpořil konstatováním, že stěžovatel je „*osobou odborně způsobilou a musí tedy znát povinnosti řidiče a tyto respektovat*" (s. 7 rozhodnutí).

pokračování

[31] Z kasační stížnosti není zřejmé, jak souvisí forma zavinění přestupku s materiální stránkou. Každopádně NSS stěžovatele ubezpečuje, že materiální stránku přestupku naplnil. Nerespektoval-li stěžovatel povinnost použít za jízdy bezpečnostní pás a naplnil-li tím formální znaky skutkové podstaty přestupku [§ 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu], je zásadně naplněn i znak materiální, ledaže by existovaly zvláštní okolnosti případu, jež by nebezpečnost příslušného jednání snižovaly natolik, že by materiální znak naplněn nebyl (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 4. 2012, čj. 7 As 137/2011-52). Takové zvláštní okolnosti NSS neshledal. Smyslem zákona o silničním provozu je zajištění větší bezpečnosti účastníků silničního provozu. Povinnosti uložené tímto zákonem nelze vnímat jen z pohledu újmy, která může hrozit jiným účastníkům silničního provozu, jak činí stěžovatel. To, že stěžovatel jel pomalu, nebo že jel v motorovém vozidle sám, není podstatné. NSS opakuje, že řidič se musí připoutat již před začátkem jízdy, resp. od okamžiku, kdy uvede vozidlo do pohybu vpřed, až do ukončení jízdy (srov. rozsudek NSS ze dne 18. 7. 2007, čj. 1 As 24/2006-86).

[32] S žalobními body se rozhodně nemíjí závěry krajského soudu co do formy zavinění a výše uložené sankce. Dle § 3 zákona o přestupcích totiž platí obecné pravidlo, že k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti. Proto při posuzování odpovědnosti (viny) nezáleží na tom, zda je protiprávní jednání pácháno z vědomé či nevědomé nedbalosti, nebo v přímém či nepřímém úmyslu. Naproti tomu se míra a forma zavinění může přímo promítnout do druhu sankce či její výměry (§ 12 odst. 1 zákona o přestupcích). Pokud byl přestupek spáchán v přímém úmyslu, bude to zpravidla při rozhodování o sankci přitěžující okolností, naproti tomu zavinění přestupku v nevědomé nedbalosti může být okolností polehčující. Jak správně konstatoval krajský soud, v projednávané kauze správní orgány uložily pokutu „*na samé dolní hranici zákonné sazby*“ (s. 8 napadeného rozsudku).

III.C. *Vymezení přestupku*

[33] Stěžovatel konečně tvrdí, že jej mají správní orgány stíhat za celý skutek, nikoliv pouze za dílčí útok v specifikovaný v jeho popisu. Správní orgány zjistily, že stěžovatel nebyl připoután bezpečnostním pásem v úseku silnice dlouhém zhruba jeden kilometr. Vinným jej však uznaly pouze z části tohoto pokračujícího skutku, k němuž došlo poblíž stanoviště hlídky policie. Proto se stěžovatel obává, že jej mohou stále stíhat za další dílčí útoky, které se měly odehrát na úsecích silnice odlišných od tohoto stanoviště.

[34] Dle krajského soudu vymezily správní orgány přestupek dostatečně a jejich rozhodnutí vytváří překážku věci rozhodnuté. Soud konstatoval, že „[j]*ednoznačná identifikace skutku je dána nejen místem spáchání, ale i jeho časem a popisem protiprávního jednání. Jelikož pak se jedná o přestupek spáchaný opomenutím určitého jednání, argumentace žalobce tzv. dílčími útoky ve smyslu trestněprávním není použitelná. Nelze ani přehlédnout ustanovení § 66 zákona o přestupcích, podle něhož pouze ve lhůtě dvou měsíců od zjištění přestupku je možné zahájit řízení o přestupku, proto pozdější druhé řízení o témže přestupku není přípustné*“ (s. 7 a 8 napadeného rozsudku).

[35] Krajský soud se sice s touto námitkou nevypořádal ideálně, není to však důvodem pro zrušení napadeného rozsudku. V posuzovaném případě nemůže být rozhodnutí žalovaného zrušeno pouze proto, že správní orgány nestíhaly všechny dílčí útoky stěžovatelova skutku. V této kauze se jedná *jen* a *pouze* o to, zda se skutek stal tak, jak byl vymezen ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tzn. zda stěžovatel nebyl bezpečnostním pásem připoután v momentu, kdy projížděl kolem hlídky policie (na adrese Chrastavická 165, Domažlice). Přitom nezáleží na tom, zda se jedná o skutek, který spočívá v konání, nebo opomenutí konat.

[36] Zbylý skutkový děj, byť jej správní orgány dokazovaly, není pro soudní přezkum v této věci rozhodující. Pokud by snad správní orgány se stěžovatelem skutečně zahájily jiné řízení proti „dalším útokům spáchaným v rámci stejného pokračujícího skutku“, mohl by nyní naříkané výtky uplatnit v tomto novém samostatném řízení. V takovém hypotetickém řízení by mohl uplatnit i námitku překážky věci rozhodnuté.

[37] Proto není tato výtka důvodná.

[38] Ani výtka rozporuplného označení místa spáchání přestupku není důvodná. Rozhodnutím ze dne 15. 4. 2016 správní orgán I. stupně opravil zřejmou nesprávnost ve výroku prvostupňového rozhodnutí ze dne 22. 7. 2015. Krajský soud následně doplnil dokazování o toto rozhodnutí. V odůvodnění napadeného rozsudku pak konstatoval, že i před opravou výroku bylo ze všech podkladů rozhodnutí ze dne 22. 7. 2015 patrné konkrétní místo spáchání přestupku. Z obsahu správního spisu, z úředního záznamu o spáchání přestupku, z výpovědí policistů, jakož i z výroku a odůvodnění tohoto rozhodnutí bylo jednoznačné, že stěžovatel spáchal přestupek při vjezdu do firmy Wagner. Jednalo se tedy o budovu s č. p. 165, nikoliv č. p. 168. Oprava zřejmé nesprávnosti rozhodnutí ze dne 22. 7. 2015 nijak nezasáhla do práv stěžovatele, spíše jen korigovala pouhou nepřesnost v označení místa přestupku. Krajský soud postupoval správně, pokud z tohoto důvodu žalobě nevyhověl.

IV. Závěr a náklady řízení

[39] NSS s ohledem na výše uvedené zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.). O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. května 2017

Zdeněk Kühn
předseda senátu